

De Almeerse architect René van Zuuk was te gast op een goed bezet café. Met een serie prachtige beelden uit zijn oeuvre op de achtergrond nam hij het publiek mee in zijn fascinatie voor techniek en constructie, de twee hoofdelementen waarop hij zijn ontwerptheorie altijd baseert. Dat daaruit vloeiende en interessante vormen voortkomen is een prettige bijzaak, nooit hoofdzaak. Het meest interessant vindt Van Zuuk die opgaven waarin oplossingen moet worden gevonden voor meerdere technische problemen, zodat het ontwerp ook in de praktijk kan landen. Het meest actuele voorbeeld daarvan was de Prins Clausbrug te Dordrecht, die een week ervoor in aanwezigheid van prinses Beatrix was geopend. De vaktermen werden soms Elisabeth van den Hoogen zelfs te machtig, maar ik geef het u te doen: een basculebrug, zonder basculaire kelder, met een roterende pyloon. De pyloon steekt 30 meter de lucht in wanneer hij wordt opgetild en wordt verticaal gehouden door een contragewicht. Door de draaiende pyloon wordt het openen en sluiten van de brug een spektakel. Er vindt een harmonieuze beweging plaats, waarbij de pyloon eerst voorover buigt en daarna weer inschuift. Bij de opening beweegt de pyloon naar de overspanning toe en komt dan samen met het bewegende deel op 85 graden tot stilstand. Bij het sluiten blijft de pyloon de eerste 45 graden beweging dicht bij de overspanning, waarna hij majestueus omhoog komt. Dit alles werd gelukkig geïllustreerd door een filmpje, waarin de eenvoud heerst. Zijn technisch vernuft is zo groot dat soms de meest doorgewinterde constructeurs ongelovigen worden. Dit wekt frustraties op die volgens Van Zuuk voortkomen uit het onvermogen om uit je vaste beeld te stappen, een vaardigheid die hij wel bezit.

Oplossingen over water, met een puinbrug van hergebruikt materiaal, portlandcementloze bruggen die door geopolymeer werken als een spons, werden afgewisseld met oplossingen op het land. De woontoren in Hilversum, met een looptijd van 14 jaar, werd in zijn vorm bepaald door de kleine kavel, met een ondergronds buizenstelsel waar omheen moest worden gewerkt, maar waar wel een aantal van 55 appartementen vereist was. Het resultaat is een bekroonde woontoren met naar boven toe uitlopende woonlagen die ver boven het grondvlak uitsteken.

Ronduit verrassend was zijn 'jongensboek-verhaal' over een Russische opdrachtgever voor wie paardenstallen ontworpen moesten worden die niet tot in de hemel rijkten, maar wel een immense ruimte moesten

overspannen, waar met gemak een klein dorp in zou passen. Uiteindelijk bleken fantasie en wensenlijstje van de opdrachtgever niet te passen bij de realiteit: Van Zuuk was er niet rouwig om.

Zijn wooncarrière liep trouwens redelijk parallel aan zijn werkcarrière. Van een kubuswoning in Helmond, als student aan TU Eindhoven een buitenkansje, naar Londen en van daar het hoofdkantoor van Skidmore, Owings & Merrill (SOM) in Chicago. Toen de prijsvraag De Fantasie voorbij kwam en hij won, was dat het moment om zich permanent in Almere te vestigen. Een tweede woning werd gebouwd, waarbij wonen en werken op korte afstand van elkaar een realiteit werd. Ook hier waren creatieve oplossingen nodig om gemeentelijke

bepalingen te omzeilen. Maar de bezoekers weten inmiddels dat dat de kern is waar het bij Van Zuuk allemaal om draait.

De laatste ontboezemingen waren enerzijds wonderlijk, maar ook weer niet. Op de vraag welk boek er op het nachtkastje ligt, bekende hij licht bedremmeld dat hij dyslectisch is en absoluut niet van lezen houdt. In plaats daarvan puzzelt hij graag. En muziek op de achtergrond tijdens het werk? Geen rustgevende violen maar keiharde rockmuziek van lievelingsband Led Zeppelin klinkt in Huize van Zuuk. Misschien toch handig, die betonnen wanden.